
КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО

УДК 342.41

В. В. КОЛЮХ

ВИЩА РАДА ПРАВОСУДДЯ: КОНСТИТУЦІЙНИЙ СТАТУС В КОНТЕКСТІ УКРАЇНСЬКОГО ТА ЗАРУБІЖНОГО ДОСВІДУ

Розкриваються особливості конституційного статусу Вищої ради правосуддя як органу управління судової влади України у порівнянні з конституційним статусом її попередника – Вищої ради юстиції та аналогічних органів зарубіжних країн. Порівнюються компетенція, склад, порядок формування та вимоги щодо членів таких органів.

Ключові слова: Вища рада правосуддя, Вища рада юстиції, Вища рада магістратури, судовою владою, судовою реформою, конституційний статус.

Коліух В. В. Высший совет правосудия: конституционный статус в контексте украинского и зарубежного опыта

Раскрываются особенности конституционного статуса Высшего совета магистратуры как органа управления судебной власти Украины в сравнении с конституционным статусом предшествовавшего ей Высшего совета юстиции и аналогичных органов зарубежных стран. Сравниваются компетенция, состав, порядок формирования и требования к членам таких органов.

Ключевые слова: Высший совет правосудия, Высший совет юстиции, Высший совет магистратуры, судебная власть, судебная реформа, конституционный статус.

Kolyukh Valeriy. Supreme Council of Justice: constitutional status in the context of Ukrainian and foreign experience

The Law of Ukraine No.1401-VIII "On Amendments to the Constitution of Ukraine (on Justice)" as of June 02, 2016, provides for the features of the constitutional status of the Supreme Council of Justice as the regulatory body of the judiciary of Ukraine in comparison with the constitutional status of its predecessor – the High Council of Justice and similar bodies of foreign countries. Comparison of the competencies, composition, formation procedure and requirements for the members of such bodies is being carried out.

Keywords: *the Supreme Council of Justice, the High Council of Justice, the Supreme Council of Magistracy, judiciary, judicial reform, constitutional status.*

Однією з найважливіших особливостей судової влади є її децентралізований характер, відсутність будь-якого підпорядкування одних судів іншим. Якщо виконавча влада є жорстко ієрархізованою системою, у якій одні органи підпорядковуються іншим (від місцевих органів виконавчої влади до уряду і глави держави – у разі, якщо згідно з конституцією, він цю владу очолює), то в системі судової влади кожний суд діє самостійно, незалежно від решти судів і будь-яких інших державних органів.

Децентралізований характер судової влади породжує проблему управління судовою системою – координації дії різних її ланок, вирішення загальних для судової системи питань та тих, що не входять безпосередньо до компетенції судів. В одних країнах такі управлінські функції виконуються міністерством юстиції, в інших – верховним судом. Для європейських країн характерним є створення спеціального органу управління в системі судової влади. Найпоширеніша назва такого органу в країнах Європи – Вища рада магістратури. Інші назви такого органу – Генеральна рада судової влади (Іспанія), Всепольська Судова Рада (Польща), Вища судова рада (Болгарія) тощо.

У країнах з романською правовою системою та деяких інших країнах, які сприйняли їх окремі інститути, судді, а також прокурори і слідчі (слідчі судді), які діють при судах, називаються «магістра-тами», а вся їх сукупність зазвичай об'єднується загальним поняттям «магістратура». Відповідно, повноваження Вищої ради магістратури, крім суддів, поширюються також на прокурорів і слідчих. Статус Вищої ради магістратури, її функції та повноваження, як його найважливіші складові, порядок її формування зазвичай ви-

значаються в конституції і конкретизуються у спеціальному законі про таку раду.

Досить докладно це зроблено, наприклад, в Конституції Франції 1958 року: «Стаття 64. Президент Республіки є гарантом незалежності судової влади. Йому допомагає Вища рада магістратури. Статус магістратів встановлюється органічним законом. Магістрати незмінювані.

Стаття 65. Вища рада магістратури очолюється Президентом Республіки. Міністр юстиції є віце-головою за законом. Він може заміщати Президента Республіки.

Вища рада магістратури складається з двох палат, одна з яких має юрисдикцію щодо суддів, друга – щодо прокурорів.

Палата, компетентна щодо суддів, включає крім Президента Республіки і міністра юстиції п'ять суддів та одного прокурора, одного державного радника, призначуваного Державною радою (вищим органом у системі адміністративної юстиції. – В.К.), і трьох осіб, які не входять ні до складу Парламенту, ні до органів судової влади і призначаються відповідно Президентом Республіки, головою Національних зборів (нижньої палати Парламенту. – В.К.) і головою Сенату (верхньої палати Парламенту. – В.К.).

Палата, компетентна щодо прокурорів, включає крім Президента Республіки і міністра юстиції п'ять прокурорів та одного суддю, одного державного радника і трьох, згадуваних у попередньому абзаці.

Палата Вищої ради магістратури, компетентна щодо суддів, робить пропозиції про призначення суддів Касаційного суду, призначення перших голів апеляційних судів і призначення голів судів великої інстанції. Інші судді призначаються за отримання відповідного висновку палати.

Палата в якості дисциплінарної ради ухвалює рішення щодо суддів. У цьому разі головує перший голова Касаційного суду.

Палата Вищої ради магістратури, компетентна щодо прокурорів, надає свій висновок при призначеннях, що стосуються прокурорів, за винятком призначуваних на посаду в Раді міністрів (засіданні уряду під головуванням Президента Республіки. – В.К.).

Палата надає свій висновок про дисциплінарні санкції щодо прокурорів. У цьому разі головує Генеральний прокурор при Касаційному суді.

Органічний закон встановлює умови застосування даної статті»¹.

В Конституції Італії 1947 року статус Вищої ради магістратури визначено таким чином: «Стаття 104. Магістратура утворює автономну і незалежну від будь-якої іншої влади корпорацію.

У Вищій раді магістратури головує Президент Республіки.

Перший голова і Генеральний прокурор Касаційного суду за правом входять до складу Ради.

Дві третини решти членів обираються всіма ординарними суддями з числа осіб, які належать до різних категорій магістратури, а одна третина – Парламентом на спільному засіданні палат з числа ординарних професорів права університетів та з адвокатів, які мають не менше ніж п'ятнадцятирічний стаж.

Рада обирає віце-голову із членів, обраних Парламентом.

Вибірні члени залишаються на посаді чотири роки і не можуть бути безпосередньо потім знову обрані.

Вони не можуть, залишаючись на посаді, бути включеними до кадрових списків за своєю професією, а також бути членами Парламенту чи обласної ради.

Стаття 105. У Вищій раді магістратури згідно із законом про судоустрій розглядаються зарахування на службу до магістратури, призначення і переміщення магістратів, їх підвищення по службі, дисциплінарні заходи щодо магістратів»².

Для прикладу і порівняння наведемо також відповідне положення Конституції Португалії 1976 року: «Стаття 219... 1. Призначення, уведення на посаду, переведення і просування по службі суддів судів загальної юрисдикції і застосування дисциплінарних заходів входить до компетенції Вищої ради магістратури, згідно із законом...

Стаття 220... 1. У Вищій раді магістратури головує Голова Верховного Суду, а до її складу входять наступні гласні:

а) дві особи, призначені Президентом Республіки, причому одна з них є магістратом, який працює в судовій системі;

б) семеро осіб, обраних Асамблеєю Республіки (однопалатним парламентом. – В.К.);

с) семеро суддів, обраних їх колегами відповідно до принципу пропорційного представництва.

2. Норми про гарантії суддям застосовуються до всіх гласних Вищої ради магістратури.

3. Закон може передбачити, що до складу Вищої ради магістратури можуть входити державні службовці, які працюють в галузі юстиції, з правом участі в обговоренні і голосуванні винятково з питань оцінки професійних заслуг і застосування дисциплінарних заходів щодо державних службовців, які працюють у галузі юстиції»³.

Таким чином, компетенція Вищої ради магістратури охоплює призначення на посаду, переміщення з однієї посади на іншу, звільнення з посади суддів, застосування дисциплінарних заходів щодо суддів і прокурорів (магістратів). Рішення Вищої ради магістратури про призначення суддів оформлюється її актом або актом глави держави – залежно від того, які саме судді чи інші посадові особи призначаються (це визначається законом).

Окрім особливої компетенції, особливістю конституційного статусу Вищої ради магістратури є порядок формування її складу: основний склад членів ради призначають чи обирають частинами президент, парламент і суддівський корпус. Крім суддів, до складу Вищої ради магістратури входять представники прокуратури, адвокатури та науковці у галузі права.

У контексті наведених положень конституцій зарубіжних держав розглянемо трансформацію конституційного статусу органу управління судовою влади (але не органу управління судовою владою) в Україні. Такий орган із назвою «Вища рада юстиції» було запроваджено Конституцією України 1996 року⁴.

Згідно з Конституцією України: «В Україні діє Вища рада юстиції, до відання якої належить:

1) внесення подання про призначення суддів на посади або про звільнення їх з посад;

2) прийняття рішення стосовно порушення суддями і прокурорами вимог щодо несумісності;

3) здійснення дисциплінарного провадження стосовно суддів Верховного Суду України і суддів вищих спеціалізованих судів та розгляд скарг на рішення про притягнення до дисциплінарної відповідальності суддів апеляційних та місцевих судів, а також прокурорів» (ч.1 ст.131).

Конституційною реформою, здійсненою Законом України «Про внесення змін до Конституції України» від 8 грудня 2004 року № 2222-IV, зміни до розділу VIII «Правосуддя» Конституції України не вносились. Значні зміни до цього розділу, у тому числі щодо статусу органу управління судової влади, було внесено Законом України «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)» від 2 червня 2016 року № 1401-VIII⁵, що є підставою визначати їх як судову реформу. Згідно з цим законом: «В Україні діє Вища рада правосуддя, яка:

- 1) вносить подання про призначення судді на посаду;
- 2) ухвалює рішення стосовно порушення суддею чи прокурором вимог щодо несумісності;
- 3) розглядає скарги на рішення відповідного органу про притягнення до дисциплінарної відповідальності судді чи прокурора;
- 4) ухвалює рішення про звільнення судді з посади;
- 5) надає згоду на затримання судді чи утримання його під вартою;
- 6) ухвалює рішення про тимчасове відсторонення судді від здійснення правосуддя;
- 7) вживає заходів щодо забезпечення незалежності суддів;
- 8) ухвалює рішення про переведення судді з одного суду до іншого;
- 9) здійснює інші повноваження, визначені цією Конституцією та законами України» (ч.1 ст.131).

На нашу думку, нова назва органу управління судової влади – «Вища рада правосуддя» є менш вдалою, ніж попередня – «Вища рада юстиції». За своїми функціями і повноваженнями цей орган є саме органом юстиції, а не правосуддя. Адже правосуддя, згідно з енциклопедичним визначенням, – це «правозастосовча діяльність суду з розгляду і вирішення у встановленому законом процесуальному порядку віднесених до його компетенції цивільних, господарських, кримінальних і адміністративних справ з метою охорони прав та свобод людини і громадянина. прав і законних інтересів юридичних осіб та інтересів держави»⁶, тоді як юстиція – це «система судових та пов'язаних з їх діяльністю установ. Крім судів, до цієї системи включають прокуратуру, органи слідства, адвокатуру, нотаріат тощо»⁷. Вища рада правосуддя, всупереч її назві, не є

судом, не розглядає і не вирішує судові справи, тому є органом саме юстиції, а не правосуддя.

Під кутом зору наявності органу управління судової влади та його назви цікавим є конституційний досвід колишніх радянських республік, які після розпаду СРСР стали незалежними державами і прийняли відповідні конституції. В семи із них: Азербайджані, Білорусі, Естонії, Латвії, Росії, Туркменістані, Узбекистані конституції створення такого органу взагалі не передбачають. У Грузії орган управління судової влади має назву «Вища рада юстиції Грузії», в Казахстані – «Вища Судова Рада», в Киргизстані – «Рада з відбору суддів», в Молдові – «Вища рада магістратури», в Таджикистані – «Рада юстиції». Тільки у Вірменії він має назву «Рада правосуддя». В Конституції Литви 1992 року такий орган власної назви не має, йдеться лише про те, що «Президенту Республіки поради щодо призначення, підвищення, переведення або звільнення із займаних посад даються передбаченою законом спеціальною судовою інстанцією» (ч. 5 ст.112)⁸.

В компетенції органу управління судової влади найважливішими є повноваження щодо призначення на посади суддів та звільнення суддів з посад. Повноваження щодо призначення на посади суддів Вищої ради юстиції («внесення подання про призначення суддів на посади») і Вищої ради правосуддя («вносить подання про призначення судді на посаду») (особа, яка призначається на посаду судді, ще не є суддею, тому коректнішим є формулювання «призначення на посаду судді») за формулюванням є майже ідентичними, проте між ними є істотна змістовна різниця, пов'язана зі зміною порядку призначення на посади суддів. Якщо згідно з Конституцією України в редакції 1996 року «Перше призначення на посаду професійного судді строком на п'ять років здійснюється Президентом України. Всі інші судді, крім суддів Конституційного Суду України, обираються Верховною Радою України безстроково, в порядку, встановленому законом» (ч.1 ст.128), то згідно із Законом України «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)» від 2 червня 2016 року № 1401-VIII «Призначення на посаду судді здійснюється Президентом України за поданням Вищої ради правосуддя в порядку, встановленому законом» (ч.1 ст.128).

Згідно з конституційними змінами Верховна Рада України вже не обиратиме суддів, на посади суддів призначатиме лише Президент України за поданням Вищої ради правосуддя. Це сприятиме деполітизації судової влади (парламент є найбільш політизованим органом) і підвищенню ролі Вищої ради правосуддя як неполітичного органу у формуванні суддівського корпусу. Вважається, що за такого порядку вирішальну роль у призначенні на посаду судді надалі відіграватиме Вища рада правосуддя, а роль Президента України при цьому буде «суто церемоніальною». Так, у розробленій українськими науковцями «Концепції реформування судової влади України» зазначається: «Такі повноваження (щодо призначення на посаду звичайного судді. – В.К.) варто передати главі держави – Президенту України, але його функція в цьому випадку має бути суто церемоніальною. Він повинен видавати указ про призначення на посаду судді... на підставі та в межах подання Вищої ради юстиції і не має права відмовити в призначенні... , як і не має права призначити суддею... ту особу, кандидатуру якої Вища рада юстиції не вносила»⁹. У Пояснювальній записці до проекту Закону України «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)» наголошується: «Призначення на посаду судді здійснюватиметься Президентом України за поданням Вищої ради правосуддя, що забезпечить виключно церемоніальну роль Глави держави у цьому процесі»¹⁰.

Ще більше зросла роль Вищої ради правосуддя у звільненні судді з посади. Якщо згідно з Конституцією України в редакції 1996 року повноваження Вищої ради юстиції щодо звільнення суддів з посади обмежувалося внесенням відповідного подання (п.1 ч.1 ст.131), суддю звільняв з посади орган, що його обрав (Верховна Рада України) або призначив (Президент України) (ч.5 ст.125), то згідно із Законом України «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)» від 2 червня 2016 року № 1401-VIII Вища рада правосуддя «ухвалює рішення про звільнення судді з посади» (п.4 ч.1 ст.131). Тобто, звільняє суддю з посади не Президент України, а Вища рада правосуддя.

Важливою складовою судової реформи є обмеження недоторканності суддів. Згідно з Конституцією України в редакції 1996 року «Суддя не може бути без згоди Верховної Ради України затриманий

чи заарештований до винесення обвинувального вироку судом» (ч.3 ст.126), згідно із Законом України «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)» від 2 червня 2016 року № 1401-VIII надання згоди на затримання судді чи утримання його під вартою є повноваженням Вищої ради правосуддя (п.5 ч.1 ст.131). У разі затримання судді під час або відразу ж після вчинення тяжкого або особливо тяжкого злочину його затримання або утримання під вартою чи арештом здійснюється без згоди Вищої ради правосуддя (ч.3 ст.126).

До компетенції Вищої ради правосуддя належать також інші конституційні повноваження, яких не було у Вищої ради юстиції. Це ухвалення рішення про тимчасове відсторонення судді від здійснення правосуддя, про переведення судді з одного суду до іншого, а також вжиття заходів щодо забезпечення незалежності суддів (п.6,7,8 ч.1 ст.131).

Судова реформа змінила також порядок формування органу управління судовою владою. Згідно з Конституції України в редакції 1996 року: «Вища рада юстиції складається з двадцяти членів. Верховна Рада України, Президент України, з'їзд суддів України, з'їзд адвокатів України, з'їзд представників юридичних вищих навчальних закладів та наукових установ призначають до Вищої ради юстиції по три члени, а всеукраїнська конференція працівників прокуратури – двох членів Вищої ради юстиції».

До складу Вищої ради юстиції входять за посадою: Голова Верховного Суду України, Міністр юстиції України, Генеральний прокурор України» (ч.2,3 ст.131).

Закон України «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)» від 2 червня 2016 року № 1401-VIII встановив такий порядок формування Вищої ради правосуддя: «Вища рада правосуддя складається з двадцяти одного члена, з яких десятьох – обирає з'їзд суддів України з числа суддів чи суддів у відставці, двох – призначає Президент України, двох – обирає Верховна Рада України, двох – обирає з'їзд адвокатів України, двох – обирає всеукраїнська конференція прокурорів, двох – обирає з'їзд представників юридичних вищих навчальних закладів та наукових установ...

Голова Верховного Суду входить до складу Вищої ради правосуддя за посадою» (ч.2,4 ст.131).

Половину складу Вищої ради правосуддя, отже, становитимуть судді, що сприятиме професіоналізації та підвищенню ефективності її діяльності. Такий порядок формування складу Вищої ради правосуддя відображає європейський стандарт, що застосовується до такого органу і полягає у тому, що судді, обрані суддями, повинні складати більшість його членів. Оскільки Голова Верховного Суду, який за посадою входить до складу Вищої ради правосуддя, також є суддею, то більшість у її складі становитимуть саме судді. Міністр юстиції України і Генеральний прокурор не входитимуть до складу Вищої ради правосуддя.

Основні вимоги до члена Вищої ради правосуддя визначено на конституційному рівні, чого не було щодо члена Вищої ради юстиції. Згідно із Законом України «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)» від 2 червня 2016 року № 1401-VIII:

«Строк повноважень обраних (призначених) членів Вищої ради правосуддя становить чотири роки. Одна й та ж особа не може обіймати посаду члена Вищої ради правосуддя два строки поспіль.

Член Вищої ради правосуддя не може належати до політичних партій, профспілок, брати участь у будь-якій політичній діяльності, мати представницький мандат, обіймати будь-які інші оплачувані посади (крім посади Голови Верховного Суду), виконувати іншу оплачувану роботу, крім наукової, викладацької чи творчої.

Член Вищої ради правосуддя має належати до правничої професії та відповідати критерію політичної нейтральності.

Законом можуть бути передбачені додаткові вимоги до члена Вищої ради правосуддя» (ч.2,4,5,6,7,8 ст.131).

Закон України «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)» від 2 червня 2016 року № 1401-VIII встановив, що «Вища рада правосуддя набуває повноважень за умови обрання (призначення) щонайменше п'ятнадцяти її членів, серед яких більшість становлять судді» (ч.9 ст.131).

Конституція України встановлює тільки основи правового статусу Вищої ради правосуддя. Конституційні положення щодо правового статусу Вищої ради правосуддя конкретизовано в Законі України «Про Вищу раду правосуддя» від 21 грудня 2016 року № 1798-VIII¹¹, аналіз якого виходить за межі проблематики цієї статті, оскільки в ній йдеться лише про конституційний статус Вищої ради правосуддя.

Таким чином, Законом України «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)» від 2 червня 2016 року № 1401-VIII змінено назву органу управління судової влади України – з «Вища рада юстиції» на «Вища рада правосуддя», значно розширено повноваження Вищої ради правосуддя, передусім щодо призначення на посаду судді та звільнення судді з посади, переведення судді з одного суду до іншого, притягнення до дисциплінарної відповідальності судді чи прокурора, надання згоди на затримання судді чи утримання його під вартою. Передача частини таких повноважень від Верховної Ради України та Президента України до Вищої ради правосуддя сприятиме деполітизації і зміцненню незалежності судової влади. Підвищення вимог до професійного складу та членів Вищої ради правосуддя сприятиме професіоналізації та підвищенню ефективності діяльності Вищої ради правосуддя. Такі зміни в компетенції, складі та порядку формування органу управління судової влади України наближають його статус до статусу аналогічного органу в зарубіжних європейських країнах, найпоширеніша назва якого – Вища рада магістратури.

1. *Конституционные акты Франции* // Конституции зарубежных государств: учебное пособие / сост. В.В.Маклаков. Москва: Волтерс Клувер, 2003. С.47-87. 2. *Конституция Италии* // Там же. С.180-212. 3. *Конституция Португальской Республики* // Конституции государств Европы: в 3 т. / Л.А.Окуньков (общ. ред. и вступ. ст.). Москва: НОРМА, 2001. Т.2. С.748-836. 4. *Конституція України*. Прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 2-го скликання 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст.141. 5. *Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)*: Закон України від 2 червня 2016 року № 1401-VIII // Голос України. 2016. 29 червня. 6. *Юридична енциклопедія*: в 6 т. / редкол.: Ю.С.Шемшученко (голова редкол.) та ін. – Київ: Українська енциклопедія, 2003. Т.5. С.50. 7. *Юридична енциклопедія*: в 6 т. / редкол.: Ю.С.Шемшученко (голова редкол.) та ін. – Київ: Українська енциклопедія, 2004. Т.6. С.499. 8. *Конституция Литовской Республики* // Конституции государств Европы: в 3 т. / Л.А.Окуньков (общ. ред. и вступ. ст.). Москва: НОРМА, 2001. Т.2. С.332-362. 9. *Коргод С.О., Кресіна І.О., Прилуцький С.В.* Концепція реформування судової влади України // Судова апеляція. Науково-практичний журнал. 2015. № 3(40). С.25. 10. *Пояснювальна записка до проекту Закону України «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)»*. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=57209. 11. *Про вищу раду правосуддя*: Закон України від 21 грудня 2016 року № 1798-VIII // Голос України. – 2017. – 4 січня.

Kolyukh Valeriy. Supreme Council of Justice: constitutional status in the context of Ukrainian and foreign experience

One of the most important features of the judiciary is its decentralized nature, absence of any subordination of some courts to the others. In the judiciary system each court operates independently of all other courts and any other public authorities.

Decentralized nature of the judiciary raises the problem of the court administration – coordination of actions of its different units, settlement of the common issues of the judiciary system and those that do not fall under the competence of the courts. In some countries, these administrative functions are performed by the Ministry of Justice, in others – by the Supreme Court. It is typical of the European countries to establish special regulatory body in the judiciary system. The most common name of such body in European countries is the Supreme Council of Magistracy. Other names of this body are as follows: the General Council of the Judiciary (Spain), National Judiciary Council (Poland), Supreme Judicial Council (Bulgaria), etc.

Significant amendments to the status of the regulatory body of the judiciary were introduced by the Law of Ukraine No. 1401-VIII "On Amendments to the Constitution of Ukraine (on Justice)" as of June 02, 2016, which serves as the basis for defining it as judicial reform.

Pursuant to constitutional amendments, the Verkhovna Rada of Ukraine shall not elect the judges; they shall be appointed only by the President of Ukraine upon the recommendation of a new regulatory body of the judiciary – the Supreme Council of Justice. It shall promote depoliticization of the judiciary and increase the role of the Supreme Council of Justice as a non-political body in the formation of the judiciary establishment.

The essential component of the judicial reform shall be limitation of the immunity of the judges.

The Judicial reform has also changed the procedure for formation of the regulatory body of the judiciary. Half of the Supreme Council of Justice shall be composed of the judges, thereby facilitating the professionalization and improving efficiency of its performance.

Thus, the Law of Ukraine No. 1401-VIII "On Amendments to the Constitution of Ukraine (on Justice)" as of June 02, 2016, changed the name of the regulatory body of the judiciary of Ukraine from the "High Council of Justice" to the "Supreme Council of Justice", greatly extended its authorities, especially with regard to appointment and dismissal of the judges, transfer of the judge from one court to the other, bringing judges to disciplinary liability, granting consent to arrest or detention of a judge in custody. Delegation of such authorities of the Verkhovna Rada of Ukraine and the President of Ukraine to the Supreme Council of Justice shall promote depoliticization and strengthen independence of the judiciary. Severization of requirements for professional composition and members of the Supreme Council of Justice shall contribute to the professionalization and improvement of efficiency of its performance.

Keywords: the Supreme Council of Justice, the High Council of Justice, the Supreme Council of Magistracy, judiciary, judicial reform, constitutional status.